

Arrest

nr. 201 209 van 16 maart 2018
in de zaken RvV X / VIII en RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: In zake RvV X
ten kantore van advocaat S. POESEN
Broekem 15
3740 BILZEN

In zake RvV X:
ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37 bus 12
2018 Antwerpen

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2017 (rolnummer X).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 13 juni 2017 heeft ingediend tegen dezelfde beslissing van 11 mei 2017 (rolnummer X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 9 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. POESEN en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 31 januari 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 7 september 2015 en dient de volgende dag een asielaanvraag in.

Op 27 februari 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 11 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, I(...) B(...), bent een Afghaan van Pashtoun origine behorend tot de Babakarkhel stam. U bent een soennitische moslim en uw moedertaal is Pashtou. U woonde vanaf uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan ononderbroken in het dorp Tizin van het district Surobi behorend tot de provincie Kabul. In Afghanistan hebt u acht jaar lang gestudeerd.

U werd door de taliban onder druk gezet om mee te doen aan de jihad. Uw vader ging hier niet mee akkoord. U ging samen met hem naar het districtshuis om hierover klacht in te dienen. Enkele dagen later kwamen de regeringstroepen naar uw dorp en begonnen ze aan een gevecht met de plaatselijke taliban. Hierbij ging één talibanlid dood, enkele andere talibanleden raakten verwond en enkelen werden gearresteerd. Nadien kwamen een paar talibanleden bij u thuis omdat ze u verdachten van spionage waardoor het gevecht had plaatsgevonden. Ze vroegen aan uw moeder naar uw locatie. U was op school maar uw moeder zei bewust dat u in de bergen was om het vee te laten grazen. Ze vroegen dan naar de locatie van uw vader. Zo vonden ze uw vader in de velden en vermoordden hem. Uw oom ontdekte dit en kwam u meteen van uw school halen. Hij bracht u naar uw tante vanwaar u de volgende dag aan uw reis naar België begon.

Zo verliet u op 29 november 2013 Afghanistan. Uw reis naar België duurde ongeveer 22 maanden. Onderweg bleef u ongeveer een jaar in Griekenland waar u illegaal werkte. U diende daar echter geen asielaanvraag in omdat u het geen goed land vond om papieren te krijgen. Op 7 september 2015 kwam u uiteindelijk in België aan waar u de volgende dag asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw taskara, de taskara van uw vader, een klachtbrief en twee enveloppes waarin deze documenten verstuurd werden neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw verklaring minderjarig te zijn, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Dienst Voogdij op 17 september 2015 een medisch onderzoek liet uitvoeren en hieruit bleek dat u een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar. U wordt bijgevolg niet als minderjarig beschouwd (zie Fiche Dienst Voogdij).

Het CGVS kan verder geen enkel geloof hechten aan uw asielmotieven. U beweerde dat de taliban vaak naar uw huis kwamen om te eten. Ze vroegen tevens uw deelname aan jihad. U werd met de dood bedreigd indien u weigerde. Ondanks het belang van deze bedreiging kon u op geen enkele wijze dit verzoek van de taliban in detail beschrijven. Gevraagd naar hoeveel keer u gevraagd werd door de taliban om toe te treden antwoordde u slechts “altijd”. U verwees ook naar de algemene situatie door te verklaren dat iedere jongen in het dorp gevraagd werd om mee te strijden voor de taliban (CGVS gehoorverslag p. 14-15). Echter kon u niet specificeren hoe uzelf persoonlijk gevraagd en verzocht werd door de taliban. Dat de taliban gedwongen rekruteren wordt ook niet ondersteund door de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier). Deze informatie geeft aan dat de taliban tegenwoordig genoeg vrijwilligers hebben en geen beroep hoeven te doen op dwang. Veel mensen gaan vrijwillig bij de taliban. De hoge werkloosheidsgraad in Afghanistan en financiële beloning die de taliban biedt aan zijn strijders zijn belangrijke motivaties achter deze beslissing. Gedwongen

rekrutering zoals u zelf aanhaalde is dus zeer uitzonderlijk. Het zou bovendien de lokale gemeenschap vervreemden van de taliban waardoor het voor de taliban zelf ook niet voordelig uitkomt. Gezien uw vage beschrijvingen en gezien de objectieve informatie die uw asielaanvraag tegenspreekt, kan het CGVS geen geloof hechten aan het feit dat u gedwongen werd om mee te strijden voor de taliban.

Uw vader was tegen uw deelname aan de taliban. Hij besliste om naar het districtshuis te gaan om een klacht in te dienen. U vergezelde hem. Het CGVS kan evenmin geloof hechten aan dit feit. U schetste immers het beeld van uw dorp waar veel talibanstrijders en veel talibanaanhangers aanwezig zijn en waar de regering weinig macht over had. De taliban kwamen immers heel vaak in huizen om te eten. Daarnaast verzamelden ze ook belasting van de dorpingen (CGVS p. 14-15). Het feit dat uw vader dan in deze context toch durfde om een lange reis te maken naar het districtshuis, ondanks het risico, is niet aannemelijk. Bovendien slaagde u er opnieuw niet in om een uitgebreide beschrijving te geven van de manier waarop deze klacht ingediend werd. U ging samen met uw vader binnen de compound van het districtshuis maar u ging niet de kamer binnen waar de klacht neergeschreven werd. Daarom kon u er geen verdere details van geven (CGVS p. 13). Dit is echter frappant, gezien u degene bent die geletterd is terwijl uw vader helemaal niet kon lezen noch schrijven. Men zou normaliter verwachten dat u dan ook meeding met uw vader en hem hielp om zich te verwoorden bij de autoriteiten. Verder ontbrak dit document in uw dossier. Gevraagd waar deze klachtbrief zich bevond, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p. 13). Het ontbreken van dit document is echter zeer bevreemdend. U beschikt nochtans over andere documenten die minder van belang zijn voor uw asielaanvraag, zoals de taskara van uw vader en de klachtbrief die uw oom nadien liet registreren op uw verzoek lang na uw vertrek. Deze klachtdoor uw vader was nochtans de aanleiding waarom u gezocht werd en waarom uw vader vermoord werd door de taliban. Het is dan ook zeer vreemd dat u niet eens weet waar dit document zou liggen.

Enkele dagen na deze klachtbrief begon er een gevecht in uw regio tussen de regeringstroepen en de taliban. Als gevolg daarvan werd één talibanlid vermoord, twee gearresteerd en andere twee raakten verwond. Enkele dagen na dit gevecht kwamen enkele talibanleden bij u thuis waar uw moeder aanwezig was. U was op dat moment op school en uw vader werkte op het veld. De taliban kwamen binnen en vroegen meteen waar u was. Uw moeder zag dat ze boos waren. Ze loog tegen hen en zei dat u in de bergen was. Vervolgens vroegen ze waar uw vader was. Uw moeder zei waar hij werkte. De taliban gingen dan naar hem en vermoordden hem ter plaatse.

Zowel over het bezoek van de taliban als over de moord op uw vader kon u geenszins een duidelijke noch een gedetailleerde beschrijving van geven. Desondanks u nog steeds regelmatig contact hebt met uw moeder, met uw oom en andere dorpsgenoten had u tot op de dag van het gehoor, dus na meer dan drie jaar na deze feiten, nog altijd geen idee hoe deze gebeurd zijn (CGVS p. 6-7). Gevraagd hoeveel talibanleden uw huis binnenkwamen, moest u het antwoord schuldig blijven. Gevraagd hoe ze eruit zagen kon u geen antwoord bieden. U verwees naar de algemene situatie door te zeggen dat de taliban in het algemeen lange baarden, lange haar en lange kleren hebben, hetgeen een zeer stereotyperende beschrijving is van "de talibanleden" (CGVS p. 15). U kon dus niet beschrijven hoe de talibanleden die u zochten eruit zagen. Verder wist u ook weinig over de moord op uw vader. U wist namelijk niet wie hem precies vermoord zou hebben. U wist ook niet hoe hij precies vermoord werd. U kon louter zeggen dat hij neergeschoten werd. Over details beschikte u niet zoals hoeveel keer hij neergeschoten werd of waar in zijn lichaam. U wist evenmin wie zijn lijk naar huis bracht. U legde uw onwetendheid uit door het feit dat u toen op dat moment niet aanwezig was (CGVS p. 16). Uw excuus kan echter niet beschouwd worden als afdoende. Iemand wiens vader vermoord is en die daarom op de vlucht sloeg wordt verwacht dat hij pogingen doet om meer informatie te bekomen rond zijn moord en dit omwille van een natuurlijke interesse erin. Ondanks het feit dat er al meer dan drie jaar tijd is verstreken na zijn moord en dat u nog regelmatig contact hebt met uw netwerk in Afghanistan had u op de dag van het gehoor geen voldoende informatie van deze feiten. Gelet op deze vaststellingen kan het CGVS geen geloof hechten aan het feit dat u gezocht werd door de taliban noch aan de moord op uw vader.

U beweerde dat u nog steeds gezocht wordt door de taliban. U vernam dit van uw dorpsgenoot met wie u nog regelmatig contact hebt vanuit België. Hij zou u zeggen dat u geluk hebt dat u weg kon lopen omdat de taliban nog altijd naar u vragen. Gevraagd naar de details hiervan faalde u echter opnieuw om concrete informatie te bieden. De taliban zouden na uw vertrek nog bij u thuis gekomen zijn. U wist echter niet hoeveel keer de taliban dan precies kwamen, hoeveel keer ze naar u vroegen noch wanneer de laatste keer was (CGVS p. 7). Iemand die zijn land is gevlucht omwille van bedreigingen door de taliban en die hoort dat hij nog steeds gezocht wordt door deze groep, wordt verwacht dat hij ook naar details ervan vraagt. Ondanks uw contact met uw netwerk in Afghanistan bleven uw verklaringen

omtrent deze feiten zeer summier en kan u het CGVS geenszins overtuigen van de bedreigingen die u beweerde te krijgen en die u nog steeds beweert te krijgen van de taliban.

De door u neergelegde documenten kunnen aan de bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat de bewijswaarde van Afgaanse documenten relatief is, aangezien het zeer gemakkelijk is om op niet-reguliere wijze Afgaanse documenten te verkrijgen, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier. De taskara's van uzelf en van uw vader hebben geen link met uw asielrelaas. Ze kunnen hoogstens dienen om uw nationaliteit en uw herkomst te staven, hetgeen hier niet betwist worden. De enveloppen die u neerlegde voegen ook niets toe aan uw asielrelaas. De klachtbrief die u neerlegde betreft een brief die uw oom liet opstellen in Afghanistan omdat u het aan hem vroeg. Na het indienen van uw asielaanvraag in België werd u geïnformeerd dat u documenten nodig had voor uw asielsdossier. Hierop belde u uw oom in Afghanistan en vroeg u om bewijzen. Hij ging dan naar het districtshuis en liet een klacht opstellen in uw naam (CGVS p. 13-14). Door het gesolliciteerd karakter van deze brief bezit het weinig objectieve bewijskracht.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reële intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele

situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich weliswaar voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, maar het gros van geweld dat er plaatsvindt is doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Deze confrontaties zijn voornamelijk geconcentreerd in de Uzbini vallei.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

In casu heeft de verzoekende partij twee ontvankelijke verzoekschriften ingediend tegen dezelfde bestreden beslissingen, met name het verzoekschrift gekend onder rolnummer 205 868 en ingediend op 13 juni 2017 en het verzoekschrift gekend onder rolnummer 206 296 en ingediend op 10 juni 2017. Ter terechtzitting wordt op voormeld artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet gewezen. De waarnemende voorzitter geeft ook aan dat de Raad zal oordelen op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, tenzij ter terechtzitting anders wordt aangegeven door de verzoekende partij. Ter terechtzitting verklaart de advocaat van de verzoekende partij zich neer te leggen bij de wettelijke regeling en afstand te doen in de zaak met het rolnummer 206 296.

Met toepassing van artikel 39/68-2, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met rolnummer 205 868 en rolnummer 206 296 van rechtswege gevoegd.

Gelet op het voorgaande dient de Raad, conform het bepaalde in artikel 39/68-2, tweede lid van de Vreemdelingenwet te oordelen op grond van het laatst ingediende verzoekschrift, zijnde het verzoekschrift gekend onder rolnummer 205 868. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 206 296.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“Uit de beslissing kan afgeleid worden dat de Commissaris zich voor de afwijzing van het asielverzoek gebaseerd heeft op waarschijnlijkheden en mogelijkheden. Zo wordt meermaals gesteld dat “het niet aannemelijk of afdoende is” of dat “het opmerkelijk is” of dat “het kan wijzen op”. Nergens wordt zwart op wit gesteld dat bepaalde beweringen van verzoeker foutief zijn. Telkenmale schrijft de Commissaris dat het eerder verdacht lijkt of moeilijk aannemelijk wordt gemaakt, maar nergens stelt de Commissaris dat het niet zo is of kan zijn.

Aldus neemt de Commissaris een beslissing op basis van feiten die niet zeker zijn of vaststaan, enkel op basis van vermoedens en waarschijnlijkheden. Dit kan geenszins de bedoeling zijn; hiermee wordt ingegaan tegen het beginsel de materiële motiveringsplicht.

De motieven zijn derhalve niet afdoende om de negatieve beslissing te schragen en weerleggen geenszins de uitvoerige verklaringen gedaan door verzoeker en de bijgebrachte klachtbrief.”

En

“Verzoeker brengt in bijlage (stuk3) kopie van een beslissing bij op 31/10/2016 genomen door het CGVS alwaar geoordeeld werd over de asielaanvraag van een Afghaanse jongeman eveneens afkomstig uit district SUROBI, meer precies uit het dorp Loy Kolbi. Aan deze rechtzoekende werd wel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend “Gezien (zijn) afkomst uit die regio, (zijn) positie en situatie in die regio, (zijn) hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief wordt aan (hem) rekening houdend met de actuele situatie in het district Surobi in de provincie Kabul de status van subsidiaire bescherming toegekend.” (laatste pagina stuk 3).

Aangehaalde beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen eind oktober- begin november 2016 en handelt over een identieke regio van herkomst als die van verzoeker, daar waar de beslissing tot afwijzing in hoofde van verzoeker wordt geschraagd op een analyse van rapporten van het UNHCR en EASO gepubliceerd medio april 2016 respectievelijk november 2016.

Verzoeker meent dan ook dat de Commissaris-generaal hem op voet van gelijkheid met de rechtzoekende wiens asielaanvraag het voorwerp vormt van de in stuk 3 bijgebrachte beslissing dd. 31/10/2016 had dienen te behandelen, en hem dienvolgens minstens eveneens de status van subsidiaire bescherming had dienen toe te kennen.

De Commissaris-Generaal zou immers redelijkerwijze geenszins kunnen aantonen dat er objectieve en verifieerbare verschillen tussen voornoemde rechtzoekende en verzoeker zouden zijn dewelke terzake een verschil in behandeling zouden toelaten.”

En

“De Commissaris-generaal stoelt zijn beslissing op een analyse van rapporten waarvan de publicaties reeds dateren van medio april 2016 respectievelijk november 2016.

Vooreerst zijn er intussen nieuwere gezaghebbende rapporten die we verderop bespreken en waarvan de relevante passages in bijlage worden bijgebracht.

Ten tweede doet de commissaris-generaal de rapporten in de bestreden beslissing naar de veiligheid voor de provincie Kabul en in het bijzonder voor het district Surobi gunstiger uitschijnen dan de inhoud ervan werkelijk is.

Zo maakt het EASO rapport (dat zich in het administratief dossier bevindt) op pagina 45 gewag van 312 security incidents in de provincie Kabul voor de periode 01/09/2015 tot 31/05/2016 waaronder 107 luchtaanvallen en gewapende confrontaties en 80 ontploffingen.

Veelal dus duidelijk geweld waarvan een willekeurige burger toevallig slachtoffer kan worden. Op pagina 46 worden voornoemde security incidents uitgesplitst per district.

Blijkt dat net het district SUROBI waar verzoeker woonde er met kop en schouder bovenuit steekt met 86 veiligheidsincidenten. Eveneens is het zo dat het dorp TEZIN waar verzoeker woonde op +- 30km gelegen is van de UZBIN-vallei(stuk4), vallei waar de gewapende confrontaties het meest geconcentreerd zijn (p.40 EASO), zo wordt beaamd door het CGVS.

Verzoeker kan dan ook niet snappen hoe de Commissaris-generaal na een beweerde grondige analyse van dit rapport redelijkerwijze zou kunnen besluiten tot afwijzing van een subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing van het CGVS komt volgens verzoeker dan ook als kennelijk onredelijk voor.

Dit is eens te meer frappant nu de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing verzoeker verwijt dat hij geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel blijkt.

Verzoeker neemt de gelegenheid te baat om twee zeer recente gezaghebbende publicaties van de UNITED NATIONS (stuk 5) en het EUROPEAN PARLIAMENT (stuk 6) bij te brengen die een negatieve evolutie schetsen over de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Beide publicaties maken gewag van een veralgemeende toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2016 en 2017. De UN stellen in hun verslag dat "The overall security situation continued to deteriorate throughout 2016 and into 2017; The United Nations recorded 23.712 security incidents (...) the conflict spread in geographical spread (...)" (p. 3 van stuk 5). De terugtrekking van de NAVO-mogendheid ISAF voorspelt verder weinig goeds voor de toekomst volgens de publicatie van het EUROPEES PARLEMENT (p.26 stuk 6).".

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die dienen te worden gelezen in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status, Butterworths*, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr.

163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart haar land van herkomst eind 2013 te zijn ontvlucht uit vrees om door de taliban te worden vermoord. De taliban zouden haar immers onder druk hebben gezet om mee met hen jihad te voeren. Omdat haar vader hier niet mee akkoord ging, zou hij samen met de verzoekende partij naar het districtshuis zijn gegaan om hierover klacht in te dienen. Enkele dagen later zouden regeringstroepen naar verzoekers dorp gekomen zijn en daar een gevecht begonnen zijn met de plaatselijke taliban, waarvan één lid zou zijn vermoord, twee leden verwond en twee leden gearresteerd. Omdat de taliban de verzoekende partij en haar vader er mogelijks van verdachten aan de autoriteiten informatie te hebben doorspeeld die had geleid tot de operatie tegen hen, zouden ze enkele dagen later naar haar huis zijn gekomen op zoek naar de verzoekende partij. De moeder van de verzoekende partij zou hen verteld hebben dat zij zich in de bergen bevond met het vee, hoewel zij op dat ogenblik in werkelijkheid op school zou zijn geweest. Daarop zouden de taliban hebben gevraagd naar de vader van de verzoekende partij en zou haar moeder hen hebben verteld dat die in de velden was. De taliban zouden haar vader vervolgens hebben opgezocht en doodgeschoten. De verzoekende partij zou na dit incident door haar oom langs moederszijde zijn opgehaald op school en naar diens huis zijn gebracht. Daar zou de verzoekende partij de nacht hebben doorgebracht om 's anderendaags naar het districtscentrum te worden gebracht en met de hulp van een smokkelaar haar reis naar Europa aan te vatten.

De Raad hecht in navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde *in casu* vast dat (i) de verzoekende partij tijdens haar gehoor niet in staat bleek het aan haar gerichte verzoek van de taliban om deel te nemen aan de jihad in detail te beschrijven, (ii) het gegeven dat de taliban zouden hebben gepoogd de verzoekende partij gedwongen te rekruteren, mede gelet op haar vage beschrijvingen desbetreffend, geen steun vindt in informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat de taliban over voldoende vrijwilligers beschikken, (iii) het in de door de verzoekende partij geschetste context niet aannemelijk is dat haar vader het risico zou hebben genomen om in het districtshuis klacht te gaan neerleggen, (iv) de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij geen details kent in verband met de klachtneerlegging omdat haar vader, die nochtans ongeletterd is, haar zou hebben verzocht niet mee binnen te gaan in het kantoor waar de klacht werd opgesteld, (v) de verzoekende partij de brief die naar aanleiding van haar vaders klacht werd opgesteld niet voorlegt en evenmin weet waar dit document zich bevindt, (vi) de verzoekende partij ten tijde van haar gehoor, ondanks de ruime tijd die zij op dat moment reeds had gehad om hierover informatie in te winnen via haar netwerk in Afghanistan, geen duidelijke en gedetailleerde beschrijving kon geven van het bezoek van de taliban en de moord op haar vader, (vii) de verzoekende partij geen concrete informatie heeft in verband met haar bewering dat de taliban nog steeds naar haar komen vragen in haar dorp, hoewel dat haar zou zijn verteld door een dorpsgenoot met wie zij regelmatig contact heeft vanuit België, (viii) de door de verzoekende partij neergelegde documenten hetzij geen link hebben met haar asielrelaas, hetzij objectieve bewijswaarde ontberen.

Bovenstaande vaststellingen, waaromtrent op afdoende en omstandige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden door

de Raad tot de zijne gemaakt. De Raad treedt de verzoekende partij niet bij in zoverre zij van mening is dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel op basis van vermoedens en waarschijnlijkheden tot de weigering van haar asielaanvraag heeft besloten. *In casu* werd terecht geoordeeld dat de verzoekende partij met betrekking tot de kernelementen van haar asielrelaas dermate vage en gebrekkige verklaringen heeft afgelegd, dat zij deze niet aannemelijk maakt. Bovendien legt zij geen enkel stuk met objectieve bewijswaarde neer dat haar verklaringen kan ondersteunen. De Raad merkt hierbij op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden en onwaarheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij zich een bewijs uitgaande van het districtshuis heeft laten opsturen vanuit Afghanistan dat staat dat zij destijds samen met haar vader klacht indiende tegen de taliban wegens hun poging tot rekrutering voor de jihad, merkt de Raad op dat de verwerende partij desbetreffend terecht stelt dat dit stuk een gesolliciteerd karakter heeft in de mate dat het op vraag van de verzoekende partij door haar oom werd aangevraagd nadat zij door de Belgische asielinstanties gewezen werd op het belang van bewijsstukken voor haar aanvraag. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient niet te bewijzen dat de door verzoekers oom verkregen klachtbrief vals is teneinde dit stuk objectieve bewijswaarde te onzeggen. De Raad benadrukt dat documenten hoe dan ook slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagmaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat (stuk 14, Landeninformatie, COI Focus, "*Afghanistan. Corruptie en valse documenten*" van 27 juni 2013). Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

De ter terechtzitting van 7 februari 2018 neergelegde Nederlandse vertaling van de klachtbrief die op vraag van de verzoekende partij door haar oom zou zijn aangevraagd bij het districtshuis kan geen ander licht werpen op hetgeen betreffende deze brief hoger wordt uiteengezet.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In zoverre de verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, dient te worden vastgesteld dat noch uit haar verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier, blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich weliswaar voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, maar het gros van geweld dat er plaatsvindt is doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Deze confrontaties zijn voornamelijk geconcentreerd in de Uzbin vallei.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader

van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 30 januari 2018 (EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security situation” van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De door de verzoekende partij gevoegde passages uit rapporten van de Verenigd Naties (stuk 5) respectievelijk het Europees Parlement (stuk 6) zijn niet dienstig, in de mate dat deze betrekking blijken te hebben op de veiligheidssituatie over het hele Afghaanse grondgebied en geen informatie bevatten betreffende de actuele toestand in de provincie Kaboel, zijnde verzoekers regio van herkomst. De Raad benadrukt dat niet wordt ontkend dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds 2015 verslechterd is en zowel het aantal burgerslachtoffers als het aantal veiligheidsincidenten sindsdien is toegenomen. Dit gegeven, noch het feit dat conflict zich in geografische zin heeft uitgebreid, doet afbreuk aan het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, zoals bevestigd door de richtlijnen van UNHCR van 19 april 2016 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen.

De verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot een selectieve lezing van het EASO-rapport van november 2016 waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel baseert. Daaruit blijkt inderdaad dat zich in het district Surobi verhoudingsgewijs aanmerkelijk meer veiligheidsincidenten voordoen dan in de andere districten van de provincie Kaboel (de stad Kaboel uitgezonderd). Echter blijkt eveneens dat het gros van het conflict-gerelateerd geweld in Surobi doelgericht van aard is en hoofdzakelijk de vorm aanneemt van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. De gewapende confrontaties in de Uzbin-vallei blijken plaats te grijpen tussen opstandelingen en regeringsgezinde troepen. Nergens uit blijkt dat burgers in een dorp op zo'n dertig kilometer van deze vallei een reëel risico lopen om door dit geweld te worden getroffen.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat er actueel voor burgers uit het district Surobi gelegen in de provincie Kaboel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend op basis van het feit dat de verwerende partij op 31 oktober 2016 de subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend aan een Afghaanse jongeman afkomstig uit hetzelfde district als dat van de verzoekende partij, benadrukt de Raad dat elke aanvraag om internationale bescherming door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afzonderlijk wordt onderzocht en individueel beoordeeld. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt bij het nemen van een beslissing steeds rekening met de concrete en actuele situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door de asielzoeker. Uit de gevoegde beslissing van 31 oktober 2016 blijkt overigens niet dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor zijn beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in dit dossier gesteund heeft op dezelfde actuele landeninformatie als dewelke de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus *in casu* rechtvaardigt (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift). De vermeende schending van het gelijkheidsbeginsel wordt door de verzoekende partij niet aangetoond.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS., 18 april 1997, nr. 65.919). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.6. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummer X en rolnummer X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS